

ek elvég-
nyai le-
ogy egy
alamen-
de, mint
sa. Leg-
on fordul
s valami
y a her-
ólitják a
t e fölte-
t nem ti
kéritek
gyik kis
magatok
joska s a
an véve.
ost ismé-
pot« iro-
irodalmi
ulattatva
ntolással
rkesztek.
valamit :
gyelésnek
Buzgó-
leg ha, a
ségesebb
illanatot
— Hein-
részében
et nekem
a melyek
ny Irén.
ásod örö-
? Levele-
ta bélyeg
— Vécsey
ldi csatá-
somód el-
án csak a
e volt té-
a 2 frtot
n, a gyer-
velkédben
tt. Valjon
x olvasója
s levelkéd
ülést ; jó
isa mellet
jtó nevét,
l, mindig
szíveseb-
gy jó kis
szenvedő
ek már ré-

HALÁLOS VESZEDELEM. (Lásd a 332. lapon.)

K É T Á R V A.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

MRE buzgón hozzáfogott tanítói munkájához, de azért maga is szorgalmasan tanult. Már olyan idős volt, hogy belátta, mennyire szüksége van erre. Tudta, hogy árva, nincs senkije a világon s be akarta váltani, amit haldokló anyjának ígért: hogy becsületes munkával fogja megkeresni kenyerét; ezt pedig csak úgy teheti, ha tud valamit. Már nem igen sok volt hátra abból az időből, melyet Bokros ur házában tölthetett s néha kissé aggodva gondolt arra, mihez fogjon, ha majd távoznia kell innen. De ez aggodalma nem sokára megszűnt.

Egy napon a város polgármestere látogatta meg az iskolát és egy kis vizsgálatot tartott, mert látni akarta, rendjén van-e ott minden. Igen meg volt elégedve a fiuk feleletével, de különösen feltűnt neki Imre, ki nemcsak igen szépen megfelelt minden kérdésre, hanem szerény, komoly viseletével egészen megnyerte a városban hatalmas férfit. Kérdőzködött róla s Bokros ur elmondta, hogy Imre szegény árva, kire elhunyt anyjától csak épen annyi maradt, hogy néhány évig hajlékot találhatott Bokros házában; különben a legderekkab fiu az iskolában. Mikor a polgármester ezt megtudta, megveregette Imre vállát és így szólt:

— Légy nyogodt, fiam, majd én gondoskodom rólad. Ha itt befejezted tanulmányaidat, jöjj hozzám, nem felejtlek el.

Imre büszke és boldog volt s a kis eseménynek hire futott, mert a kit a vá-

ros első embere így kitüntetett, az már szerencsés fiu volt. Sietett is Imre azonnal hű barátjához, Károlyhoz, hogy a jó hirt közölje vele s együtt örvendezzenek.

Már esteledett, mikor hazafelé ment, még mindig elfoglalva kellemes gondolataival. Már közel volt a házhoz, mikor hirtelen egy nő ugrott elébe, kinek arcza egészen el volt takarva s kit hamarjában valami cigányasszonynak gondolt. Nem is volt ideje, hogy fölismerje, mert az az asszony rikácsoló hangon mondá:

— Drágalátos urfi, ne légy ám nagyon büszke szerencsédre, mert még nem tudhatod, mi lesz belőle. Nem bizony, mert majd máskép gondolkoznak az emberek, ha megtudják, hogy egy gonosztevő fiával van dolguk. Ismertem hajdan egy nagy urat, ki pompás kastélyban élt és aztán tömlöczben, lánczra verve halt meg és ez az ember a te atyád volt, tudod? Bár csak te is olyan sorsra jutnál, rég megérdemelted.

Imre meglepetésében szinte dermedten állt ott s csak mikor már az asszony eltűnt, akkor kezdett eszmélni.

— Oh, hiszen ez Zsuzsánna asszony! Ilyen bolondságot gondolt ki, hogy elrontsa örömemet.

De ezt csak az első pillanatban gondolta, aztán más jutott eszébe. Hátha mégis igaz, amit Zsuzsánna asszony mondott? Bizonyos, hogy ez az asszony tud róla valamit olyan régi időből, melyre ő, Imre, nem emlékszik; valami régi dolog miatt gyűlölhcti... és aztán csakugyan igaz, hogy homályosan ugyan, de emlékszik olyasmire, mintha kicsi korában szép kastélyban lakott volna, és emlékszik arra

a sápadt férfiura, kit egyszer anyjával egy sötét helyen meglátogattak. Hátha ez az ő atyja volt! És anyja sohasem akart beszélni a multakról s olyan szomorú volt mindig!

E gondolatok egészen fölizgatták s gyorsan ment haza. Eddig nem igen gondolkozott arról, hogy hát ki ő tulajdonképen? Megnyugodott abban, hogy szegény árva s hogy tizenhat éves korában megtudja a többit azokból a papirosokból, melyeket haldokló anyja lepecsételve hagyott hátra. Eddig gondosan megőrizte a csomagot, nem bontotta fel; de most eltökélte, hogy felbontja.

— Jó anyám azt kívánta, hogy tizenhat éves koromban olvassam el azokat az irásokat, ha csak valami rendkívüli szükségbe nem jutok. Az az idő már nincs messze . . . és nekem tudnom kell most már mindent. Nem volna többé egy pillanaty nyugalmam sem.

Éjfélkor, midőn már mindenki aludt a házban, meggyújtotta a gyertyát és előkereste a csomagot. Szeme könnybe lábadt, mert most még elevenebben merült föl emlékében jó anyának képe; megcsókolta a pecsétet, melyet anyja keze érintett volt, aztán feltörte.

Szinte reszketett, mikor a csomagot felbontotta. Sokféle papiros volt benne, némelyik nagy viaszpecsétekkel, czimerekkel; de nem ezeket olvasta először, hanem a levelet, melyet édes anyja irt az ő számára. Elolvasta kétszer, háromszor s amint olvasta, majd elsápadt, majd ismét arcába szökött a vér, — most már tudta, ami eddig titok volt előtte; tudta, kik voltak szülei és mi történt velök.

Sok évvel ezelőtt nagy háború volt az országban. Sokan voltak, még pedig jeles, nemes férfiak, kik elégedetlenek voltak a kormány férfiaival és fegyvert ragadtak, hogy megbuktassák és más emberekre bizzák az ország dolgát. A lázadók egyike volt az Imre édes atyja is, gróf Tarnai Imre. Gazdag és hatalmas főúr volt, sok száz fegyverest vitt a táborba és vitézül harczolt. Egy ideig úgy látszott, hogy az elégedetlenek győzni is fognak, de lassanként rosza fordult a dolguk, az ellenpárt erősebb volt és a lázadók egy nagy csatát elvesztettek. Sokan elestek, sokan elfutottak, mások pedig fogságba jutottak. A foglyok közt volt gróf Tarnai Imre is. A győztes vezér kemény boszút állt a legyőzött vitézekre s így Tarnai is börtönbe jutott, nagy jószágait, kastélyát pedig elvették, úgy hogy neje és kis fia koldusbotra jutottak. A szegény nő kicsike kis fiával messzire elbujdosott a fényes kastélyból, meglátogatta a börtönben szerencsétlen férjét, aztán ismeretlenül, mint egyszerű munkás nő meghúzódott e városban, hol senki sem tudta, ki volt ő hajdan; csak úgy ismerték mint szegény özvegy asszonyt, ki két keze munkájával keresi meg a mindennapi kenyerét magának és kis fiának.

Ezeket mondta el a levél, aztán így szólt tovább:

»Mikor a levelet olvasod, édes fiam, akkor már elég nagy leszel, hogy megérted, miért titkoltam előtted mindezeket. Mint kis gyermek meg nem értetted volna, hogy tisztelned kell atyád emlékét, mert ő, bár tömlöczben halt meg, nemes lelkű, derék, vitéz férfiú volt; és meg nem értet-

ted volna, hogy bár te egy hajdan dusgazdag és hatalmas grófi család sarja vagy, jobb, ha ezt nem tudja senki, s ha csak mint egyszerű szegény fiut ismernek; mert csak nevetnének, csufolnának, ha pompás czímet viselnél s mellette szegénységgel küzködnél, míg ha mint egyszerű szegény fiu becsületesen, szorgalmasan dolgoztál, megbecsülnek és boldogulni fogsz a világon.

»De meglehet, hogy még mielőtt saját erődből megélni bírnál, szerencsétlenségek érnek, melyeket nem győzhetsz le. Ez esetben van egy ember, a kitől segítséget kérhetsz s ez nagybátyád, gr. Tarnai János. Ő, ha megtudja, hogy élsz és szükségét szenvedsz, fog segíteni, mert jó ember, bár heves és kevély. Mikor atyáda lázadók sorába állott, János hevesen ellenezte és intette, hogy rossz vége lesz, ő maga pedig az ellentáborba ment s aztán a csatában egymás ellen harcoltak. Nagybátyádnak lett igaza, ők győztek, atyád tömlöczbe jutott s mi földönfutókká lettünk. Ekkor ő ajánlott segítséget nekem, de én nem fogadtam el, nem kellett az alamizsna attól, ki ellenünk harcolt; inkább két kezem munkájával kerestem meg ide-

gen városban a mindennapi kenyeret. De hiszem, hogy ha bárminő dologban hozzá fordulsz, szívesen fog segíteni, mert különben jószívü ember és ama szomoru háboru előtt anyádat is nagyon szerette.«

Képzeld, mily meglepetés volt mindez Imrére nézve. A levél mellé csatolt többi papirosok okiratok voltak, melyek bizonyították, hogy minden valóban úgy van, mint a levél elmondta.

Első izgatottságában Imrének egészen összezavarodtak gondolatai. Tehát ő az egykor hatalmas, gazdag gróf Tarnai Imre fia! Az, az; és mégis csak elhagyott szegény árva, a kinek senkije, semmije sincs a világon, ha csak nagybátyjától nem akar segítségért könyörögni. E gondolatra azonban eszébe jutott anyja taná-

AZ ELSŐ KORTY. (Lásd a 335. lapon.)

csa, fölébredt büszkesége és elhatározta, hogy nem kér mástól segítséget, míg csak a végső szükség nem kényszeríti, hanem dolgozni fog becsületesen és a maga erejéből felküzd magát tisztességes állásra; a levélről, a titokról nem szól senkinek s továbbra is csak az egyszerű Tarnai Imre lesz. Osszerakta ismét az irásokat, lepecsételte és eltette, aztán lefeküdt.

Még legjobb barátjának, Károlynak sem szólt a titokról, hanem élt tovább úgy mint eddig, csak hogy e naptól fogva még komolyabb és szorgalmasabb volt. Kerekesék házában mindennap pontosan megjelent a meghatározott órában és tanította a két leánykát, nagy buzgalommal és nagy türelemmel is. Mert ehhez bizony türelem is kellett, még pedig nem igen kevés.

Mint első látogatásánál előre látta, csakugyan úgy következett be. Az egyik leányka, Erzsike, nagyon figyelmes, szorgalmas tanítvány volt, szinte öröme telt benne Imrének; de annál inkább meggyült a baja Saroltával, úgy hogy néha-néha majdnem az jutott eszébe Imrének, hogy azért a csekély fizetésért nem érdemes ennyit vesződnie.

Sarolta igazi elkényeztetett, szeszélyes leány volt s a tanulás fáradalma sehogy sem volt inyére. Mindig csak arról beszélt, gondolkozott, mit mindent fog csinálni, ha majd egyszer grófi kisasszony lesz.

Igy aztán a tanulást is csak úgy immel-ámmal folytatta, soha sem figyelt, soha sem tanulta meg jól a leczkését s a mit egyik nap tudott is, másnapra már elfelejtette, mert soha sem volt az esze a tanuláson, úgy hogy Imre egészen belefáradt az unszolásba és ismételtetésbe.

Egészen másféle volt a kedves Erzsike. Mindig figyelmesen hallgatta, amit fiatal tanítójuk magyarázott s jókedvűen tanult, pedig erre ugyancsak kevés érkezése maradt. Mert neki kellett minden munkát végezni a ház körül s míg Sarolta játszott vagy heverészett, Erzsike reggeltől estig

folyton fáradozott. És ezt olyan vidáman tette, mintha így lett volna a dolog rendje; csöppet sem irigyelte a Sarolta kényelmes sorsát, sőt őszintén szerette fogadott testvérét és mindig kedvébe igyekezett járni.

Imre, midőn mindezt látta, természetesen csak még inkább megszerette a jó Erzsikét, míg Saroltát inkább sajnálta s gyakran ilyenformát gondolt magában:

— Azt hiszem, Kerekesék nagyot hibáztak, mikor megmondták a kis Saroltának, hogy ő nem igazi gyermekök s hogy szülei talán nagy urak. Hátha csalódnak? Szegény Sarolta alkalmasint éppen olyan árva, mint jó magam s félek, soha sem találja meg azokat a grófi szüleit.

És valóban úgy látszott, hogy Imre igazat gondolt. Mert már esztendőket múltak, a jó Kerekes mindig kutatgatott, kérdezősködött, de soha sem tudott nyomára jutni a talált gyermek családjának. Ő legalább azt mondta, valahányszor Kerekesné asszonyom kérdezte, hogy megtudott-e már valamit. Csak hogy az igazat megvallva, Kerekes uram nagyon furcsán intézte ezt a keresést és kérdezősködést, egészen úgy, mintha nem is akarna igazán nyomra jutni, mintha félt volna, hogy egyszer még csakugyan rá talál bukkanni a talált gyermek szüleire. Otthon mindig olyanformát beszélt ugyan, hogy eljár a dologban, néha-néha biztatta is a feleségét és Saroltát, hogy már nyomon van, de soha sem lett belőle semmi, mert Kerekes uram soha sem tudott meg voltaképen semmit, sőt ha magában volt, gyakran szinte kétségbeesetten dörmögé:

— Nem, ezt a csalást nem viszem végbe!
(Folytatása következik.)

MAGYAROK TÖRTÉNETE.*

Első korszak.

K. u. 374-től – 1000-ig.

Magyar gyermek vagyok, tudnom illik nekem :
 Hogy élt s mit szenvedett én dicső nemzetem,
 Melyet Ázsiából e honnak földére,
 Álmos vezetett ki, Magyarok vezére.
 Zalánt a tót királyt Árpád kikergette,
 S Etele hazáját nekünk megszerezte.
 Árpád fia Zoltán vitéz gyermek vala,
 Volt is a némettel sok s nagy viadala.
 Zoltán fia Taksony hol kardját kivonta,
 Sok görög, sok német s olasz vért kionta.
 Géza volt az első ki keresztényné lett,
 S fiával Istvánnal megkeresztelkedett.
 Ezt az István királyt szentnek nevezhetem,
 Mivel kereszténnyé ő tette nemzetem,
 Hazámat törvényes megyékre osztotta,
 Ezért a magyar őt megkoronáztatta.

Második korszak.

1000-től – 1301-ig.

Utána Péter lett e hon rosz királya,
 Kire a nemzetnek büntetése szálla.
 Péter után Ába-Samu lón királyunk,
 Ő is sok magyar vért kiöntött minálunk.
 De ezt első András mind csak jóvá tette,
 Ő a pogányságtól népem megmentette.
 Kár hogy testvérével, Bélával vesződött,
 Mi majd a jó király halálán végződött.
 Béla, a testvére, királynak született,
 Általa a német csuful megveretett.
 Utána király lett a csalfa Salamon
 Ekkor testvérvértől ázott a drága hon ;
 Ő a gonosz Vidnek tanácsára figyelt,
 S jó bátyai ellen testvéri harcra kelt.

* Ez a közlemény egy kitünő magyar költőnek, Sárosi Gyulának a műve, melyről azt hitték a magyar irodalom történetének írói és buvárai, hogy elveszett. Szerencsére egy szintén jeles hazai író, Abonyi Lajos, raakadt és az ő szívességének köszönhetem, hogy a „Kis Lap”-ban bemutatathatom nektek e művet, mely magában is becses, de mint irodalmi ereklye különösen érdemes arra, hogy tisztelőiben tartások és kiegészítésül, disz gyanánt, egyes részleteit könyv nélkül is el tudjátok mondani. Sárosi Gyula, a busan végződött, de dicsőséges magyar szabadságharc után, melynek ő is egyik hőse volt : az 50-es években, mint nevelő működött a hevesmegyei főispán, Beöthy Lajos házában, kinek leánykaja a jeles költő tanítványa volt.

Forgó bácsi.

De megbukott. Géza utána föllépe,
 Ez a jó magyar szív igaz példaképe,
 Ámde még csak akkor virradt fel minálunk,
 Mikor hős Szt.-László lett a mi királyunk,
 Ki a horvátokat lecsendesítette,
 S őket nemzetünkkel testvérekké tette.
 László után Könyves Kálmánról kell szólnom,
 Ki böles és vitéz volt, sorsát meggyászolnom ;
 Mert egy rosz órában magát mire adta ?
 Álmosnak s fiának szemét kiszuratta.
 Második István egy pajkos királyka volt,
 A kun menyecskekért s lányokért majd megholt.
 Utána a szegény Vak-Béla lón király,
 Ki által Aradon sok nemes sirba száll —
 Ő utána király második Géza lett,
 Ki honunkba hívta a munkás németet.
 Itt vizsgálkodások következnek újra,
 Harmadik Istvánt a testvére kitarja.
 Majd negyedik István Lászlót elkergeti,
 Ezt harmadik István ujjolag követi.
 Görög nevelésű Bélával végtére
 Dicsőség s béke szállt e honnak egére,
 Ki a magyarokat irni tanította,
 S népünk történetét szépen leiratta.
 Imre csatába szállt Andrással öccsével,
 És rabbá tette azt tulajdon kezével.
 Harmadik Lászlóról kár is tán beszélni,
 Két éves korában mivel megszűnt élni.
 Második András a szent földet bejárta,
 — Gertrudra Bánk nádor addig kardot ránta. —
 Zsidó kézre bízta a szegény országot ;
 Arany pecsét alatt adott szabadságot ;
 Bús emlékezete, negyedik Bélának.
 Ekkor a tatárok mindent feldúlának.
 A királyon kívül, — oh iszonyú eset !
 A Sajónál egész magyar had elveszett.
 De ő az országot újra teremtette,
 S pártos fiát Istvánt jól megfenyegette.
 Majd ötödik Istvánt Kun László követte,
 Ez a kun lányokat csókolta, szerette,
 Ámde keserves lón a pajkos szerencse,
 Meggyilkolták Arbócz, Turtul és Kemencez,
 Harmadik Andrással, ki megmérgeztetett,
 A szép Árpád család ki- s bevégeztetett.
 Im eddig igazi magyarok voltakot,
 Idegen királyok lettek utánatok.

(Vége következik.)

IGAZMONDÓ FERKÓ.

— Mese. —

OL VOLT, hol nem volt, az Óperenciás tengeren is tul valahol és valamikor volt egyszer egy szegény halászember és annak volt három fia. Az egyik olyan jól tudott evezni, hogy senki sem versenyezhetett vele és pompásan tudta kivetni a hálót; a másik nagy mester volt a horoggal és oly szépen tudott fűtyörészni, hogy a halak csupa gyönyörűségből beleharaptak a horogba. A harmadik, az bizony nem igen értett semmihez, de rettentően erős volt, úgy hogy szinte tört, szakadt minden, amihez hozzányult, és e mellett nagyon igazmondó volt, mindenkinek őszintén szemébe mondta, amit gondolt. De épen ezért aztán nem igen szerették az emberek Ferkót — ez volt a neve — mert hát az igazság sokszor kellemetlen s nem igen szíveli valaki, ha például azt mondják neki, hogy lusta, dologkerülő, vagy ostoba, stb. Ferkó azonban keveset törődött azzal, hogy szeretik-e vagy nem, azért csak megmaradt az igazmondás mellett, bántani pedig senki sem merte, mert ismerték roppant erejét.

Egy napon az öreg halász fiaival együtt kiment a folyóra halászni. Kivetették a nagy hálót, és mikor föl akarták huzni, nagy örömmel tapasztalták, hogy igen nehéz, alig bírnak vele; bizonyosan valami nagy hal került a hálóba.

— No fiam Ferkó, segíts te is, szólott az öreg.

Ferkó megragadta a hálót és félkezével könnyedén kihuzta. De abban bizony nem volt hal, sem nagy, sem kicsiny s az

öreg halász már épen boszusan vissza akarta eresztetni a vízbe, mikor Ferkó fölkiáltott:

— Megálljon csak édes apám! Mégis van ott valami a háló fenekén. Lássuk csak!

Csakugyan volt ott valami hosszú fekete tárgy, melyre hamarjában rá sem ismertek. De a mint Ferkó kezébe kapta, látta, hogy az nem más, mint egy hatalmas, nehéz kard, mely csodálatos módon csöppet sem volt rozsdás, bár a vízben fo-küdt volt. Ugy fénylett, mintha csak épen most került volna ki a kardműves kezéből.

— Egy kard! Egy szép kard! kiáltá Ferkó nagy örömmel. Most már tudom, mit csinálók! Nem ülök tovább itt a suton, hanem elmegyek a nagy világba és legalább is egy kis királyságot szerzek magamnak hatalmas kardommal.

— Bolond fiu! szólott az öreg halász. Azt hiszed, hogy a királyságok csak úgy uton-utfélen hevernek, mint a patkószeg?

De Ferkónak nem lehetett többé beszélni. Erősen el volt tőkélve, hogy világgá megy szerencsét próbálni. Másnap csakugyan elbucszott apjától, testvéreitől és elvándorolt.

Eddig még soha nem volt tul a kis falu határán, nem igen tudta, milyen a világ a határon tul. Annál nagyobb gyönyörűsége telt most benne, mikor mindig új meg új tájékat, városokat, kastélyokat látott; akármennyit gyalogolt, mindig talált valami újat, szépet s most örült csak igazán, hogy nem maradt otthon, a hol úgy sem vehette semmi hasznát nagy erejének.

Már sokáig vándorolt mindenféle országokon keresztül, de semmi különösebb

dolog nem történt vele, szerencséje sem akadt, baja sem történt, úgy hogy már majdnem unni kezdte a sok bolyongást.

— Legalább valami érdekes kalandom akadna, szólt magában. Nem bánom én, ha a sárkány kerül is utamba, az én jó kardommal megbirkózom én akár a sátánnal is.

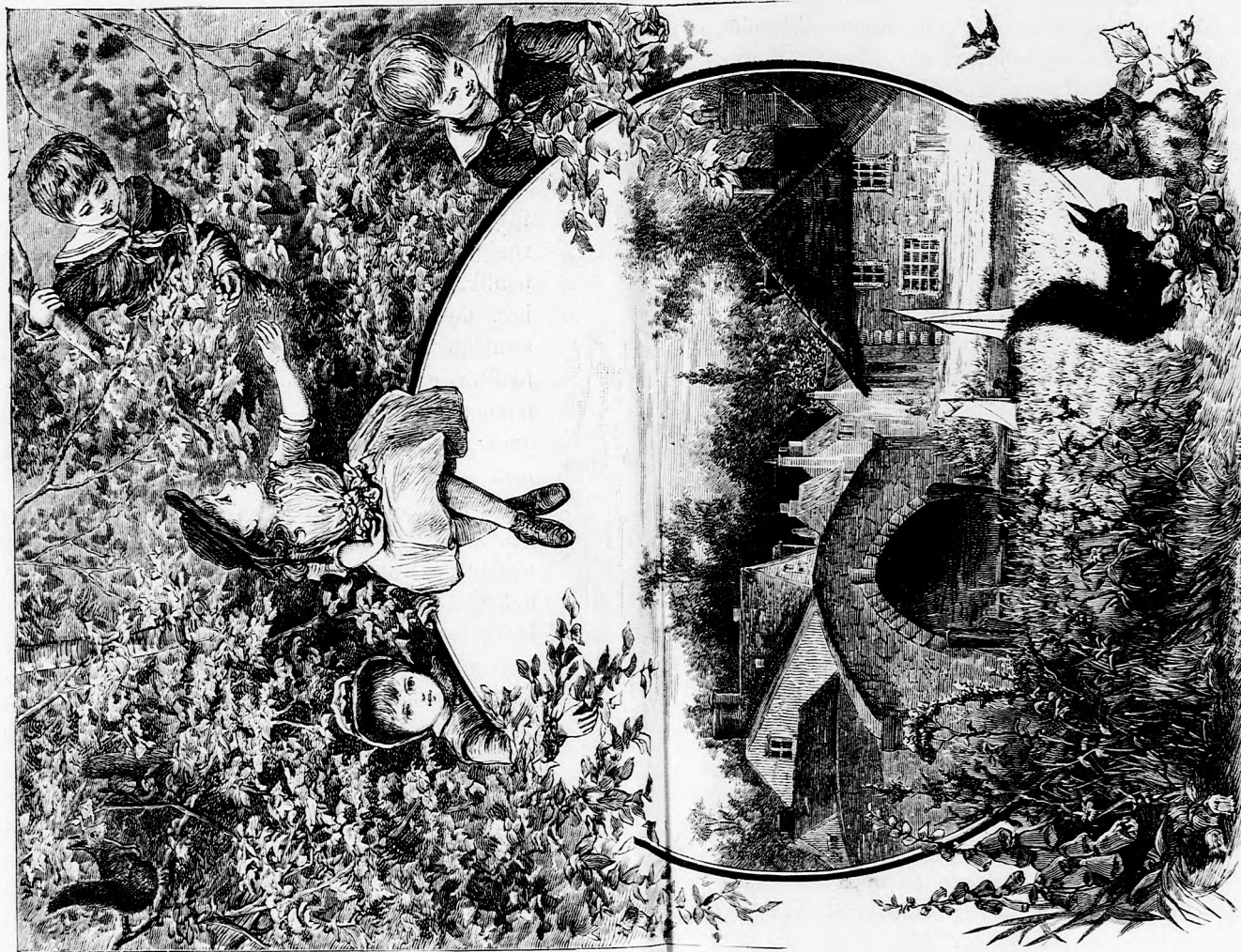
De hiába kívánta, nem akadt utjába még csak egy árva nyulacska sem. Épen egy nagy erdőben járt s szaporán gyalogolt előre, hogy valami ejjeli szálláshoz érjen; de az erdő nagyon nagy volt; még ki nem ért belőle, mikor már beesteledett és nemsokára egészen sötét lett. Azért mégis csak ment tovább, mignem egy sziklás hegyoldalon világosságot vett észre.

— Talán pásztorok vannak ott és vacsorájukat főzik, gondolá. Épen jó lesz, mert ugyancsak éhes vagyok.

De csalódott, nem pásztorok voltak, hanem rablók, kik a tűz körül ülve épen azon tanakodtak, mit csináljanak egy ősz öreg emberrel, ki megkötözve hevert mellettük a földön.

— Ne féljete, szólt az egyik rabló, majd kifogunk mi a makacs öregem; addig kinezünk, míg végre is fölfedezi szik-

lavára kapuját és előadja kincseit. Akkor aztán urak leszünk, a királlyal sem cserélünk.

A szegény megkötözött ember ezalatt fájdalmasan sohajtozott, kérte a rablókat, hogy legalább egy keveset tágítsanak a

kötelen; de azok csak nevettek. Ekkor Ferkó, ki egy bokor mögött állt, előlépett és parancsolóan kiáltá:

de látva, hogy csak egy ember áll velök szemben, hamar visszanyerték bátorságukat, kardot rántottak és rátámadtak Ferkóra. De ez sem volt ám rest, hanem kihuzta hatalmas kardját és néhány pillanat múlva mind a négy gonosztevő holtan terült el a földön. Azután feloldozta a fogoly köteleit s barátságosan mondá:

— No öreg, ne félj semmit, e semmirevalók nem bántanak többé.

Az öreg ember talpra állt s nagyon hálálkodott derék megmentőjének, azután pedig meghívta éjjelre kastélyába.

— Szivesen megyek, szólt Ferkó. Fáradt is vagyok, éhes is, nem fog ártani egy kis pihenés meg a jó vacsora.

Megindultak tehát s meredek szirték közt haladtak fölfelé, míg végre eljutottak egy egészen sima sziklafalhoz, mely elzárta az utat. Ferkó már azt gondolta, hogy eltévedtek, de az öreg ember fölemelte balját és háromszor ráütött a sziklára. Erre belülről gyöngé menydörgéshez hasonló moraj hangzott, a

— Rögtön bocsássátok szabadon ezt az öregem, különben összeapritalak.

A rablók meglepetve ugrottak fel,

következő pillanatban pedig a sziklafal kettényilt és hosszú, világos folyosó tárult föl előttük.

Amint beléptek, a szikla ismét bezáródott mögöttük.

A folyosó nagyon hosszú volt és egészen világos, bár sehhol sem látszott gyeritya vagy lámpás. Mikor a végére értek, egy óriási terembe jutottak, melynek közepén vakítóan világító nagy gömb függött úgy, hogy Ferkónak szinte káprázott a szeme; hát még mikor kissé megszokta a nagy fényt és kissé körülnézett! Soha hírét sem hallotta az olyan dolgoknak minőket itt látott. A teremben, mint valami üvegházban, szépen sorjában ritka fák állottak; az egyik arany almát, a másik ezüst gyümölcsöt termett, a harmadik gyémántot, rubintot s más drágakövet; a sarokban egész kádak voltak megtöltve kincsekkel s Ferkó most már értette, hogy azok a rablók mért szerettek volna ide bejutni. De ő neki eszébe sem jutott, hogy a sok kincsből valamit megkívánjon, ő a maga emberségéből akarta megszerezni szerencséjét. Most pedig nem kívánt egyebet egy kis vacsoránál és egy csöndes szobánál, a hol megpihenhessen. Meg is mondta az öregnek.

— Meg lesz minden, felelt az öreg. Ime, ez itt a te szobád. A szomszéd teremben terített asztalt találsz. Jó éjszakát!

A szoba, melybe Ferkó belépett, királyi fényvel volt bebutorozva, a szomszéd szobában pedig egy nagy asztal tele volt rakva a legpompásabb ételekkel és italokkal. A szobában nem volt senki, a ki kínálta volna Ferkót; de ő ezt nem is várta, hanem hozzáfogott a falatozáshoz és rop-pant pusztítást vitt véghez az ételekben. Aztán lefeküdt a puha ágyba és csakhamar édes álomba merült.

Már későcskén lehetett reggel, mikor fölébredt és ágyában kényelmesen nyújtózott. Szinte nem akarózott fölkelnie, olyan jól érezte magát; igaz is, hogy még soha sem volt ilyen pompás dolga. De a mint ott heverészett, egyszerre rikácsoló hangon megszólalt valaki:

— Jó reggelt, vitéz Ferkó! jó reggelt!

Körülnézett s az ajtó mellett egy tarka papagájt pillantott meg, aki barátságosan integetett feléje fejével. Ferkó jókedvűen felelé:

— Jó reggelt, papagáj barátom. Nagyon derék, hogy ilyen szépen tudsz beszélni; de akkor volnál ám derék legény, ha meg tudnád mondani, fölkel-e már a gazdád?

— Fölkelt, fölkel! szolt a madár.

— Igazán? No akkor sietnem kell az öltözéssel.

Kiugrott az ágyból és kereste ruháit, de nem találta. Hanem talált helyettök odakészítve egy gyönyörű vitézi öltözöt, ezüsttel, aranynyal kivert vértet, minőt a híres lovagok viseltek. Eleinte habozott, hogy felöltse-e; de mikor látta, hogy épen azon a helyen van a fényes uj ruha, hová ő tegnap régi ruháit rakta s ott van hatalmas kardja is, meg kellett győződnie, hogy az uj ruha az ő számára van oda készítve. És csakugyan, a mint felöltötte, úgy illett a testére, mintha épen reá szabták volna. Felkötötte kardját is, kezébe vette aranyos, forgós sisakját és indulni készült.

Igen ám, szolt félig magában, de hol látom meg a palota gazdáját? Nem ismerem én itt a járást.

— Itt vagyok én! Itt vagyok én!
rikácsolá a papagáj az ajtó küszöbéről s
lassan ugrálva megindult, mindig hátra
nézegetve, hogy Ferkó követi-e.

Ferkó megértette a madár szándékát
és követte. Több fényes termen mentek ke-
resztül, míg végre a madár megállt egy zárt
ajtónál és csőrével háromszor kopogott.

— Szabad! hangzék belülről.

Ferkó benyitott és szemben állt az
öreg emberrel, kit tegnap megmentett s
ki ide vezette. Csakhogy az öreg most nem
oly egyszerűen volt öltözve, hanem hosszú,
sötétkék bársony köntös volt rajta, melyen
aranyszálakkal csodálatos jegyek és figu-
rák voltak kivarrrva; hosszú ősz szakála
szép rendben omlott mellére s arczáról
nyugodt méltóság sugárzott. A szoba ab-
lakai le voltak függönyözve s a mennyezet-
ről lámpás függött, melynek halvány vilá-
gánál Ferkó kissé borzongva látta a szoba
furesa butorzatát. Tulajdonképen nem is
volt ott egyéb butor, mint egy nagy ír-
asztal, előtte karos szék s a falnál nagy
polcz, telerakva óriási könyvekkel. De vol-
tak aztán a szobában mindenféle csoda-
alaku állatok, madarak, krokodilusok,
melyek mozdulatlanul állottak és mégis
élni látszottak. Egy üst alatt tűz égett, az
üstben pedig valami furesa folyadék ro-
tyogott, — valóságos boszorkány-műhely
volt.

(Folytatása következik.)

Tavaszal.

(Képpel a 328—329. lapokon.)

TAVASZ van! Tavasz van!
Zöldül már a világ.
Enyhe fuvalomtól
Lengedez minden ág.

Nőni kezd a mezőn,
Ibolya, turbulyka,
Kikel a tojásból
Kis csirke, kis pulyka.

Kis nyul is szökdecsel
Egy görönggyről másra,
Nem kell ügyelnie
Ilyenkor vadászra.

A lombos ágakon
Egy mást megkergetve,
Vidámon ugrándoz
Sok kedves evetke.

Messze elhallatszik
Az ökrök kolompja,
S viszhangul felel rá
A fák zúgó lombja.

Az erdőn mindenütt
Száz madár csiripelget,
Fütyöli boldogan:
Megjött a kikelet!
Fáy András.

A CSIKÓCZA.

(Képpel a 333. lapon.)

ASZÁRAZFÖLDÖN élő négylábu állatok
és a madarak közt nagyon sok érde-
kes teremtményt láthatunk, de a tenger-
lakosai mégis sokkal sajtáságosabbak és
sokszor igazán csodálatosak. A tenger-
ben él hal-alaku állat, mely mégsem hal,
hanem épen olyan melegvérű, emlős állat,
minők a szárazföldi állatok; aztán van-
nak igazi halak, melyek röpködni tudnak
és még ezer meg ezer féle csodálatos
lények.

Furesa lakosa a tengernek a csi-
kócza is, melyet a rajzon láthattok. Első

pillanatra bizony szinte elhinnők, hogy csakugyan valami csikófajta s csak tévedésből került a vízbe. Pedig hát ez hal, még pedig valóságos hal, olyan testi szerkezettel bír, mint a többi közönséges halak, melyektől pedig ugyancsak különbözik. Különösen a feje egészen olyan, mint a sakkfigurák közt a csikóé és tartása is legtöbbször olyan, úgy hogy joggal nevezték el csikóczának.

Máskülönben ártatlan kicsi teremés és őt sem bántják a többi ragadozó halak, mert jól meg van védve ellenök. Testét ugyanis csontos kemény kéregszerű páncél borítja, úgy hogy a ragadozó halaknak semmi kedvük beleharapni. Ekkép békeségben élhet és nagyon elszaporodik, különösen az adriai tengerben.

Nevezetes e furcsa hal még arról is, hogy a vízből kifogva és megölve úgy megszárad, hogy bőre, husa, csontja mind csak egy kemény tömeget képez és akár meddig eltartható; olyan mintha fából volna kifaragva.

Születésnap iudvözet.

— Találás rimekben. —

ANNAK, aki tölem ezt a sokrokt kapja,
 Annak derült fel ma születése —
 Te vagy az Arankám! Ma hat éves lettél,
 Rózsá fakadáskor májusban —
 Illik, hogy rózsával köszöntselek téged,
 Kívánva, hogy rózsás, hosszú legyen —

HALÁLÓS VESZEDELEM.

— Pillangó-mese. —

(Képpel a czimlapon.)

MÉHECSKÉK zümmögve röpkedtek virágról virágra, a madarak vígan daloltak a lomb között s az egész szép szabad természet örült a kellemes tavasznak, mely új életre ébresztett mindent. Csak egy tüskés, csuf hernyó mászott mogorván, lassan a földön és talán el is bujt volna a föld alá, ha nem a bokrokon, növényeken kellett volna élelmét keresnie. És mert ő maga olyan rossz kedvű volt, bosszantotta, hogy másokat jó kedvben látott.

— Persze, könnyű nekik, dörmögé kifakadva. Fönt a magasban röpkednek, szárnyuk van, egy pillanat alatt ott teremnek, a hol akarnak, míg én, — én itt mászom keservesen a földön, és félnapig is eltart, míg nagy nehezen fel bírok kapaszkodni egy-egy bokorra, hogy egy kis ennivalót találjak. Ha én madár vagy méh lehetnék! Milyen pompás dolgom volna! De a sors igazságtalan volt irántam!

Egy kis csiga, mely éppen ott mászott közel, meghallotta ezt és így szólt:

— Ugyan mit panaszkodol? Hidd el, jobb dolgunk van nekünk ideleent. Nem pompázunk, az igaz, de csöndes nyugalomban élhetünk, nem fenyeget semmi veszedelem.

— Oh te, te együgyű csigabiga! felélé a hernyó megvetőleg. Neked persze elég, ha hitvány házikódba behuzhatod magadat, nincs vágyad, hogy szebb, fényesebb sorsra juss, neked jó itt a porban is. De én érzem, hogy nemesebb pá-

lyára születtem, fényesebb sorsot érdemelnék s ép azért keservesen esik itt elrejtőzve élnem.

— No's, kívánom, hogy óhajtásod teljesüljön, szólt a kis csiga. Csak aztán ne legyen okod megbánni.

A CSIKÓCA. (Lásd a 331. lapon.)

Elváltak, a kis csiga tovább csuszott-mászott félreeső csöndes helyeken és meg volt sorsával elégedve; a hernyó azonban tovább duzzogott, elégedetlenkedett, míg végre maga is belefáradt. Bágyadtnak, álmosnak érzé magát s egy fa kérgének repedésébe vonult pihenni. El is aludt, álmodott is szépet, azt, hogy régi vágya teljesül, szárnyai nőnek s nem lesz tovább lassan mászó csuf hernyó, hanem tarka pillangó, mely vigan röpked virágról virágra, édes mézet szív belőlük és nem cserélne többé sem méhecskével, sem mádkával.

Vagy talán nem is álom volt ez, hanem igazán megtörtént vele? Ugy van, megtörtént. A hernyó abba a szakába ért életének, mikor befonja magát bábnak s ebből pillangóvá alakul át. Több napig tartott, míg az elégedetlen hernyó álomba merülten hevert, de álma oly kellemes volt, hogy nem is akart fölébredni, attól tartott, hogy újra a régi szomorú életre ébred. Végre azonban mégis csak meg kellett mozdulnia, mert éhes kezdett lenni.

A mint megmozdult, a vékony burok, mely eddig teljesen betakarta volt, szétrepedt és ő kídughatta fejét. Megmozdította lábait is, de nagy csodálkozására ezek most sokkal hosszabbak voltak, mint azelőtt és a mint járni kezdett, valami furesát érzett két oldalán, — mintha ott is volna valami.

— Szárnyaim vannak! Szárnyaim vannak! kiáltá nagy örömmel. Tehát mégis teljesült kívánságom! Tudtam én, hogy fényesebb sorsra születtem. Most már nem kell irigyelnem a többieknek, a kik röpködni tudnak, magam is velök tar-

tok. Most lesz csak a boldog élet. Pillangó vagyok!

Mindjárt meg is próbálta a röpködni. Eleinte félt kissé és csak kis távolságra mert röpködni, aztán sokáig pihent. De lassan-lassan nekibátorodott s néhány óra múlva már vigan csapongott a virágos mező fölött, le-leszállva a virágokra, hogy kelyhökéből mézet szivjon.

Olyan boldog volt, annyira büszkélkedett, hogy észre sem vette, mikor fiú közeledett feléje, még pedig lepkefogóval. Már épen feléje csapott, mikor észrevette a veszedelmet és felröppent a magasba; kissé megijedt, de aztán büszkén gondoló:

— Ohó, barátom, engem bizony meg nem fogsz! Te nem tudsz röpködni, én pedig tudok.

De a fiú nagyon szerette volna megkapni a tarka pillangót és sokáig üldözte, úgy hogy a lepke kénytelen volt mindig nagyon magasra röpködni, különben megfogja a fiú. De végre a fiú mégis beleunt az üldözésbe és hazament, a pillangó pedig, szintén elfáradva a hosszas röpködtől, le akart bocsátkozni egy virágra, midőn néhány madárka röppent el mellette.

— Nini, egy kövér fiatal lepke, szólt az egyik madár. Épen jó, hogy utamba akadt, éhes vagyok, bekapom.

— Hamarabb bekapom én, szólt vigan a másik madár.

— Vagy én, szólt a harmadik.

És az egész csapat a szerencsétlen pillangó felé sietett. Ez csakhamar látta, hogy most már igazán nagy a veszedelem, most már üldözői is olyanok, kik tudnak röpködni. Halálos félelmek közt ereje végső

megfeszítésével röptül hol magasra, hol mélyen le a föld közelébe, de a madarak mindenütt nyomában voltak, nem volt számára többé menekülés. Ereje fogytán volt, mindinkább lassan röptül s az egyik madár végre utolérte és beleharapott szárnyába, úgy hogy leesett a földre. A madár utána szállt, bekapta és megette.

A kis csiga véletlenül épen ott lapangott egy sűrű bokor alatt és ráismert régi csuszó-mászó pajtására.

— Lásd, szolt a haldoklóhoz, a fény és dicsőség veszedelemmel jár s a kik magasan járnak, nagyot bukhatnak, míg a szerényet sok veszedelem elkerüli. Én bizony nem is zugolódom szerény sorsom ellen, örülök annak a jónak amit benne találhatok.

Az első korty.

(Képpel a 324. lapon.)

*M*OST jöttem csak a világra,
Alig van még egy órája.
S amit látok körülöttem,
Az mind nagyon tetszik nekem.

*Csinos, csinos ez a világ,
Van rajta sok fűszál, virág.
S amit szórnak, a sok köles,
Eledelnek nagyon jeles.*

*Hát amottan a lábasban
Valjon milyen folyadék van?
Van-e benne szintén jó íz?
Aha! Ez lesz az ivó víz!*

*Szépen ragyog; s ni hogy reszket
Hogy szélére ereszkedek.
No hát nézzük, kóstoljuk meg...
Hm, azt hiszem kissé meleg!*

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XX. köt. 19-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Tömlő.“

Helyesen fejtették meg: Ullmann Mariska, Gyene Kamilla és Károly, Schlichter Ella, Geiger Ilonka, Wenser Irénke és Aranka, Harkai Gyula, Kohner Aladár és Jenő, Dániel Elemér, Mokry Imre, Holzwarth Lajos és Károly, Brüll Mór, Guttmann Ella, Engel Ernő, Tomasek Ilona és Andor Berthóty Lujza, Károly és István, Kövér Miklós (sajátkezű irást kívánok, F. b.), Wohlfarth Anna, Bányay Döme, Sztójánovics Jenő, Ringer László, Beniczky Zoltán, Fligl Lenke, József és Sándor, Meák Gyula, Rétay Sándor, Kaufmann Oszkár, Holitscher Klára és Szigfried, Stern Lotti, Aranka és Zsiga (sajátkezű irást kívánok, F. b.) Gulácsy Margit, Szőnyeghy László, Bay Sarolta, Weisz Feri, Malatinszky György, Hauszner Emma, Ilka és Józsi, Steinberger Pali, Rosenthal Jenő, Schvarcz Lajos, Horváth Margit és Irma, Frantz Miklós, Zillzer Károly, Sebastiani Izabella, Pfeifer testvérek, Marosy Kornélia, Moesz Emilia és Hermina, Maár Gyula, Wieland Arthur, Darvasy Károly, Oláh Janka, Kohler Alfred, Capelle Vilma és Adél (kérdésekre »igen« a válasz, F. b.) Goldzieher Emil, Tenczer Frigyes, Sibelka Henrik, Artner Géza, Hittler Gizella, Széchenyi Viktor, Kohler Irma, Fein Gizella, Oszkár és Tibor, Abonyi Andor, Frank Anna, Deutsch Lipót, Bleyer Hermina, Klobusiczky Livia, Pintér Hermina és Berta, Babics Margit (sajátkezű irást kívánok, F. b.) Palocsay Irma és Gusztáv, Erzse Sándor, Gálffy István, Gáspár Gyula, Simó Gábor, Simonfy Ákos, Bettlheim Róza, Osterlamm Ernő, Süss Gyula, Treba Anna, Ilonka és Elemér, Goldman Emil, Karsai Minka és Zsigmond, Freund Imre és Irénke, Horváthy Erzsé és Juli, Magyary Kornél, Loebli Janka, Spitzer testvérek, Lazarovits Fedor, Krausz Miksa, Korossy Etel, Jolán és Ludmilla, Frommer Aladár, Kaufmann Nándor, Ferenczy Evelin, Krudy Bandi, Pilhoffer Nándor, Brunner Feri, Pintér Ferencz, Zákó Jolánka, Reich Izsó, Faragó Pista, Guttmann Klemi, Takách Malvinka, Mandl Géza és Gyula, Szontagh Jenő, Kertész Nándor, Tódor és Róbert Herrich Melanie, Gottdiener Szali és Jakab, Flamm Teréz és Bernát, Perényi Margit, Preisich Kornél, Klein Regina és Henrik, Goldstein Katalin, Brunner Róza és Szali, Hercz Lina.

(Vége következik.)

*

A »KIS LAP« XX. köt. 18. számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküld-

ték: Rupp Irén, Süss Gyula Freund Imre és Irénke, Karsai Minka és Zsigmond, Goldmann Emil, Vanyolai izr. iskola növendékei, Treba Anna, Ilonka és Elemér, Palocsay Irma és Guszti, Berger Teréz és Lilla, Takách Malvinka, Perényi Margit, Tihanyi Albert, Reismann Nelike, Vásárhelyi Janka, Schwarz Benő, Zilahy Gyula, Tachauer Aranka, Richter Aladár, Springer Ernő, Hallósy Margit, Bachrach Emil és Ernő.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

(Vége.)

Reichenfeld Frida. A »Kis Lap« olykép küldetik szét, hogy az vasárnapra az ország legtávolabb részeibe is eljut. Panaszkodat megemlítem a kiadóhivatalnak s az majd tesz róla. Kis ügyes rejtvényed meg fog jelenni. — **Horváth Erzsike.** Azóta az elveszett számat bizonyosan megkaptad már. — **Ki az a mi »kedves Irénkénk«,** aki, a különben helyes megfajtást, beküldé? Postabélyeg: Kun-Szent-Miklós. — **Szénaesi Ilonka** szívesen látom. — **Fáy András.** A 2-dikat közlöm. A nevednek, mely irodalmunk egyik jelesére emlékeztet, becsületet is kell szerezni. De azért a helyesírás is fontos dolog legyen ám. »K i d u g l y á k f e l y ö k e t « azibolyák: hibásan van. — **F. E. Jobbára** beváltak. A mértani földadvány nem rég benne volt lapunkban. — **Fráter Sarolta és Rózi.** Olvassátok e rovatban a harmadik üzenetet. (L. a mult hetit.) Csak ha nagyon biztok magatokhoz, küldjétek be. — **Szathmáry Paula.** Jó egészséged hírét örömmel olvastam. Ohajtom, hogy kezed írása is mentől előbb dicsekedjék oly épiséggel, mint magad. — **Emma.** Miféle Emma? A sok ezer olvasó s a sok száz Emma közül honnan tudjam, melyik ir nekem? Az a három kis fecske, mely a levél élire ki van pingálva, nem szól egy hangot sem. — **Kirz Ilka és Oszkár.** Ha figyelmesen átolvassátok e rovatot, kérdéstekre megfogjátok kapni a választ. — **Lóvinger Ludmilla.** Az Eggenberger-féle könyvkereskedés (barátok-tere) megadja a kívánt fölvilágosítást. — **Krausz Melanie.** Sarolta néni éles elméje, mellyel még a »Kis Lap« rejtvényét is sikerült megfejtenie, nem lepett meg engem. — **Rozmár Tilda.** Meg vagyok felele győződve, hogy soraidat, melyeket nekem küldtél, senkinek sem mutattad meg: különben lebeszél volna, hogy ilyen hőbortos levélkét ne tégy a postára. Mit tehetek én arról, hogy kis barátom mindenféle babákkal és madarakkal rajzolják teli a »Kis Lapot«? Azt pedig ne hidd, hogy azért nem írok neked külön szindarabot, mert neheztelek rád. Mért is neheztelek? Azt pedig, hogy a te számod már szombaton legyen kezeid közt, meg nem engedhetem. A szombat még munkanap. Vasárnap a szünidő

és »Kis Lap«-olvasás napja. — **Hirsch Ferencz.** Nincs érdekesen megírva; a minapi jobban sikerült. Csak a rajzok érnek valamit. — **Pórszász Károly.** Nagyot nőjjetek! — **Bárczy Margit.** A levelezőlapon nem volt kiírva semmi megfajtás. — **Tomka Satika.** Fehér éger nem ritkaság, láttam eleget. De valami nagyon nem tudok lelkesedni érte. A szürke házi egérkét jobban szeretem: ügyesebb is, takarosabb is. — **Buday Emma.** A szíves ajánlatot köszönettel mellőzöm. — **Antalfy Adél és Dezső.** Biz az effélék vidék szerint változnak. Megjegyzem magamnak a szíves fölvilágosítást. — **Liszauer testvérek.** Ugy van amint hallottátok. A délibáb felkap egy-egy tájat, úgy hogy azt hinnétek róla, vízben tükröződik az a táj. A melegebb hónapokban majd tán szölok is e ragyogó csodáról bővebben és rajzok melléklésével. — **Spitzer Vilma.** Kis lánytól elég jó; a »Kis Lap«-tól többet követelnek. — **Harkai Aranka.** A Grimm testvérek meséi mind le vannak fordítva s egy kötetben kaphatók Eggenberger könyvkereskedésben. — **Hegedüs Károly.** A »Kis Lap« a névmagyarosítás kérdésével nem foglalkozik. Különben Dallos Paula helyett Nótás Katát ajánlani ér annyit: mint Hegedüs Károlyból Czibalmos Nácizivá lenni. — **Capelle Vilma és Adél.** Szívesen ráállok a cserére, csak az utolsó postát irjátok meg. Ha még a kedves piczi Irénke arczképét is megkaphatnám az Adiéval (mert bár alig van már lefotografrozatlan csecsemő ebben a fotográfia világban!) akkor megvolna a nagy öröm az én házamnál is, ahol szintén nagy kelete van a kis babáknak. — **Székely Árpád.** Szívesen elfogadom és viszonzom baráti érzelmeidet. Apádnak megmondjad meg, miszerint abban, hogy neked »Kis Lap« jár, neki is van némi érdeme. — **Horváth Margit és Irma.** Írástok bizony elég csinos; de melyikötöké? — **Spitzer Ernő.** Az elmaradt számokat a kiadó hivatalnál kell reklamálni. A paripázás váljék egészségedre, a tanulás meg gyarapodásodra. Vad Laci és Rontó Palkó nem tudom hol bujkálnuk. De amint én ismerem őket, egyszerre megint csak előkerülnek valahonnan. — **Ihász Sarolta és Irma.** A »Kis Lap« szindarabjai vagy 10—12 kötetben vannak elszórva. De ezek a kötetek is nagy részt már fogytukon vannak. Összel valamennyi szindarab egy kötetben összegyűjtve, pompás kiadásban fog megjelenni az Eggenberger könyvkereskedésében. — **Sonnenfeld Ernő.** Nemes gyermeki érzelmek; de nem birnak elég sullyal, hogy a nyílvanosság elé kerüljenek. — **Mlthzr.** Nem talál lapunk hangjához. — *Minden itt külön meg nem említett levélben foglalt földadványt vagy azért nem közölhetek, mert már megjelent, vagy érdektelen, vagy mert szerkezete hiányos.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1881. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.